

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Koska-Janusz

Protokolant: Aneta Cegielka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 września 2022 r., 14 listopada 2022 r., 6 grudnia 2022 r. i 20 stycznia 2023 r.

sprawy **D. T.**, syna W. i M. z domu W., urodzonego dnia (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 marca 2013 roku, działając w bliżej nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 775,00 złotych w związku z zawarciem ramowej umowy pożyczki numer (...) na powyższą kwotę na dane pożyczkobiorcy A. W., uprzednio wprowadzając w błąd przedstawiciela ww. pokrzywdzonego co do tożsamości faktycznego pożyczkobiorcy przy wykorzystaniu danych z utraconego przez A. W. dowodu osobistego oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego w ten sposób zobowiązania,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

w tym samym czasie działając za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie 600,00 złotych w związku z zawarciem ramowej umowy pożyczki numer (...) na powyższą kwotę na dane pożyczkobiorcy A. W., uprzednio wprowadzając w błąd przedstawiciela w/w pokrzywdzonego co do tożsamości faktycznego pożyczkobiorcy przy wykorzystaniu danych z utraconego przez A. W. dowodu osobistego oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego w ten sposób zobowiązania,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

orzeka

oskarżonego **D. T.** w granicach oskarżenia z pkt I-ego i II-ego uznaje za winnego tego, że w dniu 25 marca 2013 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym, wprowadzając w błąd przedstawicieli ww. pokrzywdzonych co do tożsamości faktycznego pożyczkobiorcy oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych pożyczek w ten sposób, że posługując się dokumentem stwierdzającym tożsamość A. W. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. ramową umowę pożyczki numer (...) na kwotę 620 zł oraz zawarł z (...) sp. z o.o. w W. ramową umowę pożyczki numer (...) w kwocie 600,00 złotych, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego D. T. na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 620 zł (sześćset dwadzieścia złotych) i na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości;

na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 1.344,00 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote) powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od kosztów i opłat w sprawie i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

sędzia Justyna Koska-Janusz

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 189/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. T.	w dniu 25 marca 2013 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym miejscu za pośrednictwem sieci teleinformatycznej doprowadził (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym, wprowadzając w błąd przedstawicieli ww. pokrzywdzonych co do tożsamości faktycznego pożyczkobiorcy oraz co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętych pożyczek w ten sposób, że posługując się dokumentem stwierdzającym tożsamość A. W. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. ramową umowę pożyczki numer (...) na kwotę 620 zł oraz zawarł z (...) sp. z o.o. w W. ramową umowę pożyczki numer (...) w kwocie 600,00 złotych, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
D. T. nabył przerobiony dowód osobisty wydany na nazwisko A. W., w którym to dokumencie zastąpiono	wyjaśnienia D. T.	174, 363, 458, 491,	

<p>zdjęcie A. W. fotografią D. T.. Dokument ten A. W. utracił w wyniku kradzieży w dniu 2 marca 2013 r.</p> <p>Legitymując się tym dokumentem tożsamości o nr (...) D. T. zawarł w dniu 21 marca 2013 r. w (...) Banku (...) SA w K. umowę rachunku bankowego o nr (...) wraz z umową o dostępie do bankowości elektronicznej .</p>			
<p>zeznania A. W.</p>	<p>48v-49v, 470-471</p>		
<p>pismo BPH wraz z historią rachunku oraz kopiami zawartych umów o prowadzenie rachunku bankowego i udostępnienie bankowości elektronicznej</p>	<p>128-133, 138-158</p>		
<p>opinia z zakresu technicznych badań dokumentów wykonana na potrzeby sprawy toczącej się przeciwko D. T. przed Sądem Rejonowym w (...)sygn. akt (...)</p>	<p>505-512</p>		
<p>W dniu 25 marca 2013 r. za pośrednictwem strony internetowej (...) D. T. złożył wniosek o udzielenie pożyczki w wysokości 600 zł na okres 30 dni. Przy składaniu wniosku posłużył się danymi z dowodu osobistego A. W., jego numerem pesel, datą urodzenia, adresem zameldowania oraz numerem dowodu osobistego (...). Z</p>	<p>zeznania E. K.</p>	<p>60-61</p>	

<p>rachunku bankowego (...) dokonał opłaty rejestracyjnej. Na ten rachunek wpłynęła też kwota pożyczki.</p>			
<p>kopia dokumentacji dot. zawartej umowy pożyczki z (...)</p>	<p>3-7</p>		
<p>Również w dniu 25 marca 2013 r. w taki sam sposób, przy wykorzystaniu dowodu osobistego opisanego powyżej D. T. zawarł umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. Przy składaniu wniosku o udzielenie pożyczki podał się za A. W., wskazał jego numer pesel oraz numer dowodu osobistego (...). Jako adres zamieszkania i adres korespondencyjny wskazał K. ul. (...), natomiast jako adres zameldowania ten wynikający z dowodu osobistego. Następnie dokonał przelewu 1 grosza z rachunku bankowego (...), w tytule przelewu zawierając oświadczenie o akceptacji warunków umowy pożyczki. Następnie na ten rachunek bankowy przelana została kwota pożyczki w wysokości 620 zł.</p> <p>Kwota tej pożyczki nie została spłacona</p>	<p>zeznania K. O.</p>	<p>54-55</p>	
<p>kopia dokumentacji dot. zawartej umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o.</p>	<p>9, 11</p>		

pismo (...) Sp. z o.o.	90-91		
D. T. w dacie popełnienia tego czynu był już skazany za przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Łącznie zapadły przeciwko niemu cztery wyroki skazujące.	informacja z KRK	476-481	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWODÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia D. T.	Wyjaśnienia, w których D. T. przyznał się do założenia rachunku bankowego (k. 174), znajdują potwierdzenie w dokumentacji bankowej przedstawionej przez (...). Jako nieprzekonywujące uznać należało twierdzenie, że czynił to tylko w celu wyłudzenia z tego	

		<p>banku pożyczki, albowiem założony rachunek bankowy i uzyskany dostęp do bankowości elektronicznej posłużył mu do zaciągnięcia pożyczek u dwóch innych podmiotów.</p> <p>Oświadczenie zaś o nieprzyznaniu się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiło li tylko formę obrony, mającą wspierać argumentację o zaistnieniu negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej wobec uprzednio już skazania oskarżonego za posłużenie się dokumentem A. W.</p>
zeznania A. W.	<p>Depozycje spójne, rzeczowe, znajdujące odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów w postaci dokumentacji bankowej i dotyczącej zaciągniętych pożyczek, częściowo w wyjaśnieniach oskarżonego o wejściu w posiadanie tego dokumentu, w opinii z badań technicznych dokumentu</p>	
pismo (...) wraz z historią rachunku oraz kopiami zawartych umów o prowadzenie rachunku bankowego i udostępnienie bankowości elektronicznej	<p>Dokumenty nie budzące wątpliwości co do zawartych w nich treści, powstałe w drodze standardowych czynności realizowanych przez Bank na podstawie przepisów Prawa bankowego</p>	

kopia dokumentacji dot. zawartej umowy pożyczki z (...)	Dokumenty wytworzone przez Spółkę w ramach prowadzonej przez nią działalności, w oparciu o gromadzone przez nich dane.	
kopia dokumentacji dot. zawartej umowy pożyczki z (...) Sp. z o.o.	Podobnie jak w przypadku dokumentacji sporządzonej przez (...), także i w tym przypadku nadesłane kopie dokumentów nie budziły wątpliwości co do ich treści.	
opinia z zakresu technicznych badań dokumentów wykonana na potrzeby sprawy toczącej się przeciwko D. T. przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt (...)	Dowód nie budzący wątpliwości co do jego wiarygodności, rzetelności, sporządzony przez podmiot wyspecjalizowany w technicznej analizie autentyczności dokumentów,	
informacja z KRK	Dokument sporządzony w oparciu o dane gromadzone przez uprawniony do tego organ; nie budzący wątpliwości co do prawdziwości i rzetelności zawartych w nim informacji	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	zeznania M. P.	Nie mający jakiegokolwiek znaczenia dla ustalenia istotnych okoliczności stanu faktycznego	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	D. T.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Działanie swoim oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Odpowiedzialność karną na podstawie art. 286			

§ 1 kk ponosi między innymi ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. W sytuacji gdy sprawca dodatkowo posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby, dla pełnego opisanie kryminalnej zawartości tego przestępstwa konieczna jest zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji z art. 275 § 1 kk, o czym stanowi art. 11 § 2 kk.

Po pierwsze, jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z zeznań przedstawicieli podmiotów, z którymi zawierane były umowy pożyczek, oskarżony wprowadził ich w błąd co do tożsamości faktycznego pożyczkobiorcy, wskazując, że jest nim A. W., podczas gdy faktycznie był nim oskarżony, jak również wprowadził w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego długu. Na słuszność powyższego wniosku wskazuje nie tylko fakt, że zataił, kto faktycznie rejestruje się i wniosku o te pożyczki za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, ale także z faktu, że wnioski te kierował do dwóch różnych

podmiotów postulując o niewysokie kwoty, aby swoim działaniem nie powodować wnikliwszego badania jego wniosków. Jak wynika bowiem z arkusza informacyjnego (...) (k. 5), kwoty pożyczki ustala się uwzględniając regularne dochody, bieżące zobowiązania kredytowe oraz historię kredytową. Powyższa praktyka dotyczy każdego innego podmiotu gospodarczego, który udziela pożyczek krótkoterminowych. Im wyższa zatem kwota zaciąganej pożyczki, tym bardziej szczegółowe badanie zdolności kredytowej takiej osoby i jej wypłacalności. Gdyby zatem oskarżonemu rzeczywiście przyświecał zamiar spłaty tego zadłużenia, to po pierwsze uczyniłby to na swoje nazwisko, a po drugie – na co wskazuje doświadczenie życiowe i zasady zdroworozsądkowego myślenia - ubiegałby się o całość pożyczki u jednej pożyczkodawcy. Niewątpliwie jest także to, że działania oskarżonego obliczone były na osiągnięcie wymiernej korzyści majątkowej dla siebie samego, skoro uzyskał dostęp do bankowości elektronicznej, jak też kartę debetową, powiązaną z rachunkiem bankowym, na które wpłynęły środki z

udzielonych pożyczek. O tym zaś, że udzielenie tych pożyczek stanowiło niekorzystne rozporządzenie mieniem dla spółek udzielających pożyczek świadczy to, że dług ten nie został spłacony.

W sprawie niniejszej uznać należało także, że D. T. posługiwał się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby. Strona przedmiotowa przestępstwa z § 1 art. 275 kk polega na posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe, na kradzieży takiego dokumentu lub jego przywłaszczeniu. „Posługiwanie się” oznacza tyle co użycie czegoś jako środka, narzędzia do osiągnięcia jakiegoś celu. Na gruncie analizowanego przepisu „posługiwanie się” należy rozumieć nie tylko okazywanie cudzego dokumentu jako własnego, ale także powoływanie się na jego treść (por. wyrok SA w Krakowie z 10.11.1999 r., II AKa 188/99, KZS 1999/11, poz. 28; tak M. Mozgawa, Kodeks karny, Komentarz). „Posługiwanie się” oznacza wszelkie możliwe wykorzystanie dokumentu związane z funkcją, którą on pełni. (tak: Kodeks Karny Część szczególna

Komentarz pod red. J. Giezek)

Należy zatem zgodzić się z tezą wyrażoną przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, że za posłużenie się cudzym dokumentem należy uznać także powołanie się na jego treść, co w niniejszym przypadku nastąpiło in extenso, zarówno co do imienia, nazwiska, daty urodzenia, numeru pesel, ale i adresu zameldowania, serii i numeru tego dokumentu. Za przyjęciem takiego rozumienia znamienia posłużenia się przemawia także przedmiot ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 275 k.k., skoro jest to pewność obrotu prawnego, wiarygodność dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe określonej osoby, praw do dysponowania takimi dokumentami przez osobę, której dotyczą, a także pośrednio same prawa majątkowe tej osoby (tak: Kodeks karny. Część szczególna Tom II pod red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017)

Działania podjęte przez D. T. dokonane w odniesieniu do dwóch podmiotów – spółek udzielających pożyczek zrealizowane zostały w krótkich odstępach czasu, a mianowicie jednego dnia, a sposób działania, wybór

tych pożyczkodawców o zbliżonych profilach działalności, świadczy o powzięciu przez oskarżonego jednego zamiaru, co nakazywało przyjęcie za podstawę skazania także art. 12 kk w brzmieniu obowiązujących w dacie popełnienia tego czynu, co w konsekwencji wymagało także zastosowania art. 4 § 1 kk. Ustawa obowiązująca poprzednio, z uwagi na wymiar kary, który winien być podwyższony względem sprawców takich przestępstw na podstawie przepisów obowiązujących w dacie orzekania, okazała się być dla oskarżonego względniejsza.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. T.	I	I	Oskarżonemu wymierzona została na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy ustalaniu wymiaru tej kary Sąd jako okoliczność obostrzająca przyjął fakt, że w dacie popełnienia tych czynów oskarżony był już karany. Znał zatem konsekwencje naruszenia porządku prawnego. Ponadto przy realizacji tego czynu dopuścił się naruszenia więcej niż jednej normy prawnej. Okolicznością, która zaś wpływała na orzeczenie tej kary blisko jej dolnego ustawowego zagrożenia była stosunkowo niewysoka szkoda wyrządzona tym przestępstwem. Także czas dzielący od tego czynu nakazywał uznać, że cele kary zostaną osiągnięte

			również wówczas, gdy kara ta będzie wprowadzie łagodna, ale nieuchronna, zwłaszcza, że – jak wynika z informacji KRK – przestępstwa, za które oskarżony został skazany popełnione były w 2013 r. Powyższe pozwala zatem przyjąć, że oskarżony dąży do unikania konfliktów z prawem.
D. T.	II	I	Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego D. T. na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 620 zł (sześćset dwadzieścia złotych) i na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości. Są to kwoty, które wypłacone zostały przez pokrzywdzone spółki na założony przez oskarżonego rachunek bankowy i nie zostały im zwrócone.
Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. T.	III		Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) zasądzona została od Skarbu Państwa na

		<p>rzecz adw. W. B. kwota 1.344,00 zł powiększona o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Przy ustaleniu wysokości należnego wynagrodzenia Sąd kierował się stawkami określonymi rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1800) wobec uznania niekonstytucyjności rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w części ustalającej stawki niższe niż dla obrońców z wyboru.</p>
<p><i>inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		

D. T. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego (...) z dnia 13 kwietnia 2015 roku za czyn polegający na tym, że w okresie od 21 do 29 marca 2013 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników banku (...) SA co do własnej tożsamości, posługując się jako autentycznym uprzednio przerobionym poprzez umieszczenie zdjęcia z własnym wizerunkiem dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby w postaci dowodu osobistego nr (...) wydanym na nazwisko A. W., usiłował doprowadzić bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 31.400 zł, a w szczególności w dniu 21 marca 2013 r. podczas zawierania umowy rachunku bankowego z przyznanym limitem w kwocie 30.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zastrzeżenie w systemie bankowym wymienionego dowodu osobistego oraz w bliżej nie ustalonym dniu pomiędzy 21 a 29 marca 2013 r. w zamiarze doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w postaci pieniędzy w kwocie 1.400 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zastrzeżenie w systemie bankowym wymienionego dowodu osobistego. Czyn ten zakwalifikowany został z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk (k. 420-421)

Porównanie opisów czynów, za który D. T. został już prawomocnie skazany, oraz czynów, pod zarzutami popełnienia których stanął w niniejszym postępowaniu, nie daje podstaw do uznania zaistnienia przesłanki negatywnej w postaci powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 kpk. Zastosowanie art. 12 kk i wyznaczenie tym samym początkowej i końcowej daty popełnienia czynu ciągłego, nie wyklucza automatycznie przypisania sprawstwa innego przestępstwa, które nie było objęte z góry powziętym zamiarem. O przyjęciu takowego zamiaru świadczy tożsamość okoliczności, w jakich doszło do popełnienia tych czynów, wyrażający się także takim samym modus operandi. Sąd Rejonowy (...) uznał D. T. za winnego usiłowania dokonania oszustwa w okresie od 21 do 29 marca 2013 r., niemniej inkryminowane

zachowanie polegało na osobistym udaniu się przez oskarżonego do placówki banku, okazaniu przerobionego dokumentu tożsamości wydanego na dane A. W., podpisaniu w imieniu tej osoby dokumentów w postaci umów rachunku bankowego, karty płatniczej debetowej, uzyskaniu limitu debetowego w rachunku oraz dokonaniu transakcji gotówkowej. W przypadku zaś działań dokonanych w dniu 25 marca 2013 r. zamiarem było uzyskanie środków pieniężnych z zaciągniętych pożyczek zawartych przy wykorzystaniu sieci teleinformatycznej. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem obrony, że w odniesieniu do czynów objętych niniejszym postępowaniem zachodzi sytuacja powagi rzeczy osądzonej, o której wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2022 r. (sygn. akt V KK 211/22)

Zgodnie z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów objętych niniejszym postępowaniem, "czyn ciągły" uważa się za jeden czyn zabroniony, a ma on miejsce wówczas, gdy sprawca dopuścił się w krótkich odstępach czasu dwóch lub więcej zachowań, w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru. Z przedstawionej definicji wynika, że w odniesieniu do "czynu ciągłego" przyjęto jednoczynową koncepcję tego przestępstwa, a zatem jednego czynu zabronionego. Konieczna jest więc spójność strony podmiotowej i sprawca, przystępując do realizacji pierwszego składającego się na ciągłość zachowania, powinien działać w zamiarze obejmującym wszystkie zachowania objęte znamieniem ciągłości, a kompleks zachowań traktowany jest jako jedna integralna i nierozrwalna całość (tak uchyła Sąd Najwyższy z dnia 21 listopada 2001 r. sygn. akt I KZP 19/01).

Trafnie wskazuje też Sąd Najwyższy, że istnienie z góry powziętego zamiaru musi znajdować odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, co oznacza innymi słowy, że brak jest podstaw do "jakiegokolwiek dorozumianego czy domniemywanego przyjmowania działania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru" (tak wyrok SN z dnia 1 lutego 2006 r., II KK 127/05).

Ponadto "zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania składające

się na czyn ciągły albo przed przystąpieniem do działania albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania składającego się na ciąg. W przypadku czynu ciągłego sprawca realizuje bowiem przestępczy zamiar w kolejnych odsłonach, czy też "na raty". Zamiar dotyczący tych wszystkich zachowań musi istnieć już przed podjęciem pierwszego z nich (tak postanowienie SN z 3.10.2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083).

Odnosząc powyższe argumenty do stanu faktycznego, ustalonego na podstawie materiału dowodowego, nie sposób podzielić argumentów obrony, że w sprawie tej zaistniała przesłanka powagi rzeczy osądzonej, skoro z dowodów tych, ani osobowych, ani też rzeczowych, nie można wyprowadzić zasadnie wniosku o istnieniu po stronie sprawy z góry powziętego zamiaru. Nie świadczy o tym ani modus operandi, ani też jednorodność zachowań, które na taki czyn ciągły miałyby się składać.

Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

IV

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17

	<p>ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) oskarżony został zwolniony od kosztów i opłat w sprawie i określono, że ponosi je Skarb Państwa, albowiem wobec odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności ma on znacząco ograniczone możliwości zarobkowe, nie pozwalające mu na pokrycie tych należności.</p>
Podpis	
sędzia Justyna Koska- Janusz	